

Első fejezet

– Pellaeon kapitány? – A kérdés odafentről, a bal oldali légénységi aknán túlról jött, s elég hangos volt ahhoz, hogy elnyomja a háttérben zajló párbeszéd moraját. – Üzenet érkezett a nyomkövető csatornán: a járőrhajó most tért vissza a hipertérből.

Pellaeon áthajolt a reaktormonitor előtt ütő férfi válla felett a *Chimera* parancsnoki hídján. Nem reagált a megszólításra.

– Kövesse nekem ezt! – rendelkezett, s a fényceruzával a képernyőn vibráló sematikus ábrák egyikére bökött.

A műszaki tiszt kérdően pillantott rá.

– Uram...?

– Hallottam – nézett le Pellaeon. – Tegye, amit mondtam, hadnagy!

– Igen uram... – válaszolta a tiszt óvatosan, miközben a nyomkövetendő objektum koordinátáit táplálta a komputerbe.

– Pellaeon kapitány? – csendült ismét a hang, ezúttal közelebbről. Pellaeon felpillantott a monitorról, várt, míg meghallotta a közeledő léptek koppanását. Energikusan, fenyegető lendülettel egyenesedett fel, s fordult sarkon. Tehette: jó fél évszázada, ha nem régebben szolgált már a birodalmi flottánál.

A sebesen közeledő fiatal tiszt megtorpant, feszengve vigyázzba vágta magát.

– Uh, uram... – Pellaeon tekintete az övébe mélyedt, ettől elfúlt a hangja is.

Pellaeon hagyta, hadd sűrűsödjék a csend. Néhány szívdobbanásnyi ideig néma maradt, elég sokáig ahhoz, hogy a közelben tartózkodók felfigyeljenek.

– Nem egy Shaum Hi-i kirakodóvásárban vagyunk, Tschel hadnagy – mondta végül nyugodtan, ám kellőképp fagyosan. – Egy birodalmi csillagromboló parancsnoki hídján áll. Rutin információt nem, ismétlem, nem kiált ki a vakvilágba, valahová, amerre a felettesét sejti. Érthetően fogalmaztam?

– Igenis, uram! – Tschel nagyot nyelt.

Pellaeon néhány pillanatig még fogva tartotta tekintetét, azután könnyedén bólintott.

– *Most* jelenthet!

– Igenis, uram... – Tschel ismét nyelt egyet. – Üzenetet kapunk a járőrhajóról, uram. A gép az imént tért vissza az Obroa-skai rendszerben végzett felderítő útról.

– Nagyszerű – bólintott Pellaeon. – Volt bármiféle nehézségük?

– Elhanyagolható, uram. A bennszülötteknek sikerült felfedezniük őket, miközben kifelé tartottak. A rajparancsnok szerint átéltek egy-két nehéz pillanatot, de végül lerázták követőiket.

– Mertem remélni – felelte szárazon Pellaeon. Az Obroa-skai stratégiai fontosságú helyet foglalt el a határvidéken, s a hírszerzés jelentései szerint az Új Köztársaság komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy lakóit a maga oldalára állítsa. Ha akadt ott felfegyverzett járőrhajójuk, rövidesen támadás várható. Az érkezők talán többet tudnak már...

– A rajparancsnok dokkolás után tüstént jöjjön a hídra, és tegyen jelentést! – fordult Tschel hadnagyhoz. – A nyomkövető csatornán pedig adjanak le sárga készültségi jelzést. Leléphet!

– Igenis, uram... – A hadnagy sarkon fordult (a mozdulat hátraarcnak is beillett), s a kommunikációs konzolhoz sietett.

A fiatal tiszt látványa, s mindaz, amit jelenléte jelképezett, keserűséggel töltötte el Pellaeont. A régi időkben – a Birodalom hatalmának delelőjén – elképzelhetetlen lett volna, hogy egy ilyen újonc, mint Tschel, a parancsnoki hídon kapjon munkát. Főleg nem egy *Chimera* méretű hajón. Most meg...

Körülpillantott. A monitorok előtt mindenütt újoncok. No igen, jelenleg csupa fiatal férfi és nő szolgál a *Chimera* fedélzetén. Pellaeon lassan végignézett a hídon, gyomrába belemarkolt a régi gyűlölet, s a fájdalom hullámai ismét feltámadtak benne. Tudta jól, a flottánál nem egy parancsnok akadt, aki már az első Halálcsillagot is durva fennhéjzásnak, a feleslegesen összpontosított erő jelképének tekintette. Ugyanezt a baklövést követte el a császár a politikai küzdőtéren. A tény, hogy figyelmen kívül hagyta a harcállomás sebezhetőségét, sőt parancsot adott egy új Halálcsillag építésére, olaj volt a tűzre. Akadtak persze szép számmal olyan főtisztek, akik gyászoltak veresége és eleste után – ha más nem, a szuper-csillagrombolót, az *Executor*ot elemésztő titáni tűzgömb látványa biztosan elkeserítette őket.

Noha a katasztrófa óta már öt esztendő telt el, Pellaeont megborzongatta az emlék: az *Executor* irányíthatatlanná válik, nekicsapódik a befejezetlen Halálcsillagnak, és teljesen megsemmisül a harcállomás végső robbanásakor. Egy *Executor*-osztályú hajó elvesztése már önmagában is fájó csapás – ám a szuper-csillagrombolóval sokkal, de sokkal több veszett oda. E jármű volt Darth Vader zászlóshajója; fedélzetén szolgálni megtiszteltetést, gyors előléptetést (olykor, a Sötét Úr legendás könyörtelensége miatt gyors halált) jelentett... Az *Executor*ral együtt pusztultak a legszebb jövő előtt álló újoncok, a legtehetségesebb középbeosztású hivatalnokok, tisztek – mostanra egytől egyig pótolhatatlannak rémlettek.

A flotta sosem heverte ki az endori fiaskót. A vezérhajó megsemmisülése után a birodalmi egységek csakhamar fejvesztett menekülésbe kezdtek, a visszavonulási parancs kiadása előtt számos kisebb-nagyobb csillagromboló veszett oda. Pellaeon a kinevezett kapitány halálakor vette át az irányítást, s lett a *Chimera* parancsnoka. Ameddig lehetett, kitartott, legjobb tudása szerint cselekedett, csakhogy immár a lázadóké volt a kezdeményezés. Lassan hátrált, mígnem kiszorult ide.

A hajdan volt Birodalom perifériájának számító pár tucat rendszer névlegesen még mindig a császár fennhatósága alá

tartozott. A csillagromboló személyzetét most gondosan kiképzett, ám vészesen tapasztalatlan újoncok alkották. S mintha ez nem lenne épp elég: zömükben kényszersorozottak voltak.

Igaz, a flotta maradékának élén a Birodalom legnagyobb stratégiai lángelméje áll... – Pellaeon szárazon, keserűen elmosolyodott, ahogy újból végighordozta pillantását a hídon.

– Nem, a Birodalom még nem bukott el! És erre az elbizakodott, az Új Köztársaságot nyomban kikiáltó rebellis banda is rádöbben hamarosan!

Órájára pillantott. Kettőtizenöt. Thrawn főadmirális még parancsnoki fülkéjében meditál... S miután a birodalmi reglama tiltja a kiabálást a hídon, hiba volna a főadmirálist meditáció közben hírközlő üzenettel megzavarni. Személyesen kell tájékoztatnia – máskülönben várhat.

– Folytassa a megfigyelést! – parancsolt Pellaeon a műszakiak egyenruháját viselő hadnagyra, miközben az ajtó felé fordult. – Rövidesen visszajövök...

A főadmirális új parancsnoki fülkéjét két szinttel a híd alatt, a korábbi kapitány luxus lakosztályában rendezték be. Amikor Pellaeon rábukkant felettesére – azaz inkább, mikor Thrawn megtalálta a kapitányt –, először a berendezést hordatták ki, s felszereltek egy második hidat.

Második híd, meditációs szoba... talán még több is. A *Chimera* fedélzetén mindenki tudta, hogy bár a hajó többi részét is csakhamar rendbe hozták, a főadmirális idejének legjavát saját hídján tölti. Titok volt viszont, hogy mit csinál magánya hosszú órái alatt.

Az ajtóhoz érve Pellaeon megigazította egyenruháját, s kihúzta magát. Meglehet, ő az egyetlen, aki hamarosan megtudja...

– Pellaeon kapitány jelentkezik Thrawn főadmirálisnál – jelentette. – Megkaptuk az informá...

Az ajtó hangtalanul feltárult, mielőtt a mondatot befejezhetné volna. Miután mentálisan felkészült, Pellaeon belépett a meglehetősen szűkre méretezett előtérbe. Körbenézett, ám semmi

érdekes nem ötlött a szemébe. Elindult hát az ötlépesnyire lévő újabb ajtó felé, mely a belső terembe vezetett.

Csupán a nyakát végigborzoló fuvallatra rezzent fel.

– Pellaeon kapitány... – Mély hang szólalt meg hűvösen, közvetlenül a fülénél.

Pellaeon megperdült a sarkán – magamagát átkozta, no meg az alig félméternyire álló apró, inas testű teremtményt.

– A pokolba is, Rukh! – sziszegte. – Mit gondolsz, mennyit engedhetsz meg magadnak velem szemben?

Rukh egy végtelennek tűnő pillanatig némán figyelt – Pellaeonban hirtelen feltámadt a vágy, hogy kimenjen. Hatalmas, sötét szemeivel, előreugró állkapcsával, az abból kiálló túhegyes fogakkal Rukh a félhomályban még rémisztőbb látványt nyújtott, mint máskor.

Különösen olyasvalaki számára, mint Pellaeon. A kapitány ugyanis pontosan tudta, mire használja Thrawn Rukhot, és a többi noghrit.

– Csak a munkámat végzem – szólt végül Rukh. Felemelte kezét, s a belső ajtó felé intett. Pellaeon csak egy villanás erejéig látta a fejevadásztört, mielőtt a keskeny penge ismét eltűnt valahol a noghri köpenye alatt. A lény keze ökölbe szorult, majd elernyedt; sötétszürke bőre alatt acéldrótokra emlékeztető izmok mozdultak jól kivehetően.

– Beléphet.

– Igazán köszönöm – sziszegte Pellaeon. Ismét megigazította egyenruháját, azután megindult az ajtó felé. Ez is hangtalanul tárult fel, s a kapitány belépett...

...egy gyéren kivilágított múzeumba.

Megtorpant az ajtóban, s döbbenten pillantott körül. A falat és a boltozatot festmények borították – némelyik emberi eredetű lehetett, a legtöbb azonban nyilvánvalóan idegen volt. Szobrok álltak mindenütt, egyik-másik magában, némelyik talpazaton. A helyiség közepén képernyők kettős félköre, a külső gyűrű monitorai valamivel nagyobbak voltak a belsőknél. Amennyire Pellaeon megítélhette, a képernyőkön is különböző műalkotások képei sorjáztek.

A kettős félkör közepén, a híd parancsnoki karszékének másában foglalt helyet Thrawn főadmirális.

Mozdulatlanul ült, sima fekete haján megcsillant az erőtlen fény. Halványkék bőrével hűvösnek, legyőzhetetlennek és nagyon idegennek hatott egyébként emberszerű alakja. Szemeit szinte teljesen lehunyta, feje a szék támláján nyugodott, a szemhéjak alatt időről időre rőten villant valami...

Pellaeon megnedvesítette ajkát. Hirtelen elbizonytalanodott. Bölcs dolog volt vajon Thrawnt épp itt, a szentélyében megzavarni? Ha legalább hívatta volna...

– Lépjen be, kapitány – szólalt meg Thrawn. Szépen modulált hangja hallatán Pellaeon visszazökkent a valóságba. A főadmirális még mindig csukva tartotta szemeit, utánozhatatlanul előkelő mozdulattal mutatott körbe. – Nos, mi a véleménye?

– Nagyon... érdekes, uram – csupán ennyi telt Pellaeontól, aki lassan megkerülte a külső monitorok félkörét.

– Természetesen hologramokat lát... – A főadmirális hangjából kiérződött a sajnálkozás. – A szobrok és a képek sem eredetiek. Némelyikük örökre elveszett, mások olyan bolygókat gazdagítanak, amelyek most a lázadókhöz húznak.

– Értem, uram – bólintott Pellaeon. – Úgy gondoltam, helyénvaló megtudnia: járőrhajónk visszatért az Obroa-skai rendszerből. A rajparancsnok perceken belül megérkezik, s jelentést tesz.

Thrawn biccentett.

– Sikerült bejutniuk a központi nyilvántartóba? – kérdezte.

– Az anyag egy részét biztosan elhozták – válaszolt a kapitány. – Nem tudom, végeztek-e már az elemzéssel; nehézségeik támadtak menekülés közben. A rajparancsnok szerint sikerült elszakadniuk az üldözőktől.

Thrawn pár pillanatig hallgatott.

– Nem – szólalt meg végül. – Nem hiszem, hogy sikerülhetett. Különösen akkor nem, ha lázadó pilóták üldözték... – Mély lélegzetet vett, kihúzta magát ültében, és – Pellaeon érkezése óta első ízben – kinyitotta rőten parázsló szemét.

Pellaeon állta a pillantást, arcizma sem rándult – s ez némi büszkeséggel töltötte el. A császár jó néhány főtisztje és udvaronca sosem tudta feszengetés nélkül viszonzni e rőt tűzű szempár pillantását. Magát Thrawn sem szívlelték különösebben. Ellenszenvük miatt volt kénytelen a főadmirális hosszú ideig az ismeretlen régiók homályában meghúzódni – a galaxis még barbár peremvidékét szorította engedelmességre. Hihetetlen sikereivel elnyerte a Birodalom hadúri címét, s a jogot, hogy a főadmirálisok fehér uniformisát viselje – ő volt az egyetlen nem emberi lény, akit a császár ekkora kegyben részesített.

A sors iróniája folytán a határvidéki csatározásokhoz senki sem értett Thrawn-nál jobban. Pellaeon többször eltöprengett, mi történt volna, ha az endori csata során nem Vader, hanem Thrawn irányítja az *Executort*.

– Uram – mondta –, már elrendeltem a sárga készütséget. Kívánja, hogy kiadjam a vörös riadóparancsot?

– Még nem kell – szolt Thrawn. – Van még néhány percünk. Mondja csak, kapitány, konyít valamit a művészetekhez?

– Nemigen, uram... – Pellaeon megzavarodott a hirtelen téma-váltástól. – Sosem volt elég időm a tanulmányozásukra.

– Pedig többet kellene velük foglalkoznia... – Thrawn jobb-jával a belső kör egyik monitora felé intett. – Saffa képei – magyarázta. – A Birodalom előtti időszámítás szerinti 1550 és 2200 közt készültek. Figyelje csak, hogyan változnak a stílusjegyek! Ezen a ponton kezd érezhetővé válni Thennqora hatása. Ott pedig – bökött a bal oldali falra – néhány szemléletes példája Paonidd extrassa művészetének. Nézze csak, milyen hasonlók Saffa korai munkáihoz! Rokon vonásokat mutatnak a XVIII. századi pre-Em Vaathkree zászlóművészettel is.

– Valóban... – Pellaeon hangja nem csengett túl meggyőzően. – Admirális, nem kellene...?

A riadószirénák bömbölése félbeszakította.

– Híd Thrawn főadmirálisnak! – Az ideges Tschel hadnagy hangja váratlan élességgel tört elő a hírközlőből. – Uram, a hajót támadás érte!

Thrawn a készülék felé fordult.

– Itt Thrawn – hangja szenvtelen maradt. – Rendeljen el vörös riadót. Pontos tájékoztatást kérek a történetekről. Nyugodtan, ha kérnem szabad!

– Igenis, uram... – A riadójelzések fényei betöltötték a termet. Pellaeon hallotta a távolabbi szirénák bömbölését is.

– Szenzoraink az Új Köztársaság négy csatacirkálójának közeledtét jelzik – folytatta Tschel. Hangja még mindig remegett, de érezhetően uralkodott magán. – Három rajra való X-szárnyú vadász kíséri őket. Szimmetrikus V támadóalakzatban, járőrhajónk irányvektorán közelednek.

Pellaeon visszafojtotta lélegzetét. Egy csillagromboló egymagában, jórészt tapasztalatlan újoncokból álló legénységgel – négy csatacirkáló és a hozzájuk tartozó vadászkíséret ellen...

– Hajtóműveket maximális kapacitásra! – adta ki az utasítást. – Készítsék elő a hajót hiperugráshoz! – Az ajtó felé indult.

– Várjanak az ugrással, hadnagy! – Thrawn hangja fensőbb-séges nyugalomról árulkodott. – A TIE vadászok készüljenek felszállásra! Aktiválják a fő védőpajzsokat!

Pellaeon megtorpant. – Admirális...

Thrawn egy kézmozdulattal félbeszakította.

– Jöjjön csak, kapitány! – rendelkezett. – Tekintsük át a helyzetet....

Megérintett egy kapcsolót, a képek és a szobrok azonnal eltűntek. A terem átalakult, múzeumból parancsnoki harcállásponttá változott. Az ernyőkön rendre jelentek meg a pajzsok, a hajtóművek és a fegyverrendszerek állapotára vonatkozó kiírások. A szoba mindeneddig üres szegletébe hatalmas holografikus taktikai kijelző került. Egyik sarkában folyvást közeledő, lassan pulzáló kör jelölte a támadók pozícióját. A fali monitor a csökkenő lőtávolságot mutatta, a harcérintkezésig mindössze tizenkét percet jósolt.

– Szerencsés körülmény, hogy odaát tudják: a járőrhajók elsődleges célja a felderítés, önmagukban nem jelentenek veszélyt – jegyezte meg Thrawn. – Nos, rendben. Lássuk csak, mit tehetünk... Híd! Adjon támadási parancsot a három legközelebbi járőrünknek!

– Igenis, uram!

A taktikai kijelzőn három kék pont jelent meg és indult el a birodalmi hajó vektorán közeledők irányába. Pellaeon a szeme sarkából figyelte Thrawn, aki ültében előrehajolva várta a csatacirkálók és az X-szárnyú vadászok válaszát. A kék fénypontok egyike hirtelen kihunyott...

– Kiváló – bólintott Thrawn, visszaereszkedve székébe. – Hadnagy! Hívja vissza a megmaradt két járőrhajót, és rendelje el a négyes szektor teljes kiürítését a behatolók irányában!

– Igenis, uram... – Tschel hangja zavarodottságról árulkodott. Pellaeon tökéletesen meg tudta érteni a kölyköt.

– Nem volna helyesebb riadóztatnunk a flottát? – javasolta a helyénvalónál valamivel halkabban. – A *Death's Head* húsz percen belül itt lehet, és a többi hajónak sem kell egy óránál több idő.

– Súlyos hiba volna egységeinket ide rendelnünk, kapitány – válaszolta Thrawn. Felnézett Pellaeonra, arcán halovány mosoly derengett fel. – Elvégre akadhatnak túlélők, és mi nem szeretnénk, ha a lázadók hírt kapnának felőlünk, nemdebár?

Visszafordult a monitorokhoz.

– Híd! Húsz fokkal balra a kormányt! Forduljunk szembe a támadókkal, a felépítmény rájuk mutasson! Amint elérik a külső támadószférát, a négyes szektor hálósatornáját visszaállítani, minden adást maximális intenzitással zavarni!

– Igenis, uram! Azaz... Uram...?

– Nem kell értenie, hadnagy – Thrawn jéghideg hangja szinte vágott. – Elég, ha teljesíti a parancsot!

– Igenis!

Pellaeon lopva nagy levegőt vett. A taktikai kijelzőn jól látzott, hogy a *Chimera* lassan, méltóságteljesen fordul.

– Attól tartok, én sem értem, admirális... – kezdte óvatosan. – A felépítményünket feléjük fordítani...

Thrawn egy kézlegyintéssel ismét belefojtotta a szót.

– Figyeljen és tanuljon, kapitány. Most jó. Híd! Forduló állj, fixálják a pozíciót. A dokkok védőpajzsát le, minden energiát kapcsoljanak a többire. TIE vadász kötelékek: indulás! A *Chi-*

mera előtt két kilométerrel felfejlődni, soros alakzatba rendeződni. Csúcssebesség, zónatámadó taktika.

A visszaigazolások után ismét Pellaeon felé fordult.

– Érti már, kapitány?

Pellaeon megnedvesítette ajkát.

– Azt hiszem, még mindig nem... – A fejét rázta. – A hajó elfordításával nyilvánvalóan az volt a cél, hogy a vadászok hangárjai takarásba kerüljenek, az eredmény azonban nem más, mint a klasszikus Marg Sabl közeledő manőver. Nem fognak bedőlni, ahhoz túl egyszerű a képlet!

– Legalábbis látszólag – javította ki Thrawn hűvösen. – Nemcsak, hogy bedőlnek, bele is pusztulnak, meglátja. Figyeljen, kapitány. És tanuljon.

A TIE vadászok felszálltak, elhúztak a *Chimerától*, azután lefékeztek és szétspricceltek, alakzatuk egzotikus virághoz vált hasonlatossá. A támadó hajók azonnal észlelték a vadászokat és irányt változtattak...

Pellaeon meghökkent.

– A Birodalomra, mit csinálnak?

– Az egyetlen módszert alkalmazzák, amit a Marg Sabl ellen ismernek – válaszolt Thrawn minden elégtétel nélkül. – Azaz, hogy még precízebbek legyünk, ez az egyetlen védekezési megoldás, amelyre pszichológiailag képesek. – Biccentett egy felvilanó lángfelhő láttán. – Tudja, kapitány, egy elomi irányítja a támadó egységeket. Márpedig egy elomi egyszerűen tehetetlen egy olyan strukturálatlan támadási profillal szemben, mint amilyen a precízen kivitelezett Marg Sabl.

Pellaeon a támadókat figyelte, ahogy egyre gyorsulva vették fel mihaszna védelmi formációjukat. Kezdte érteni, mit művelt az imént Thrawn.

– A járőrhajók támadása... – kezdett bele óvatosan. – A manőver csak arra szolgált, hogy kiderítse, elomi hajókkal állunk-e szemben?

– Tanulmányozza a művészeteket, kapitány... – szólt Thrawn merengően. – Ha eljut a művészetek alapjainak megértéséig, megérti majd ezt is.

Kihúzta magát ültében.

– Híd! Gyorsulás támadósebességre! Összecsapásra felkészülni!

Egy óra leforgása alatt minden elvégeztetett.

Az elemzőhelyiség ajtaja halk szisszenéssel zárult be a távozó rajparancsnok mögött. Pellaeon újból átnézte a kijelzón futó adatokat.

– Úgy tűnik, az Obroa-skai rendszer zsákutca – mondta megfontoltan. – Nem áll módunkban biztosítani a megrendszabályozásához szükséges harcképes állományt.

– Jelenleg nem – hagyta helyben Thrawn. – Egyelőre!

Pellaeon összevont szemöldökkel pillantott parancsnokára. Thrawn egy adatokkal telenyomtatott kártyával játszadozott, ujjai között forgatta, a csillagokat nézte közben. Különös mosoly játszadozott az ajkai körül.

– Admirális? – szólt óvatosan a kapitány.

Thrawn visszafordult, vörösen izzó tekintete megpihent Pellaeonon.

– Íme a kirakós játék második darabja, kapitány... – Szinte suttogott, megemelte az adathordozót. – Ezt keresem már évek óta.

Hirtelen a hírközlő felé fordult, s egy mozdulattal bekapcsolta.

– Híd! Itt Thrawn főadmirális. Üzenet a *Death's Head*nek: tájékoztassák Harbid kapitányt, hogy időlegesen elhagyjuk a flottát. Folytassák a taktikai rajtaütéseket a helyi rendszerekben, és szerezzenek adatokat, ahonnan csak lehet. Azután készítsék elő a hiperugrást. Célbolygó a Myrkr – a navigációs komputernek ismernie kell.

A híd visszaigazolása után Thrawn ismét Pellaeon felé fordult.

– Úgy látom, megint elvesztette a fonalat, kapitány – mondta. – Felteszem, sosem hallott még Myrkrről.

Pellaeon megrázta a fejét. Mindhiába igyekezett következtetést levonni a főadmirális arc kifejezéséből.

– Hallanom kellett volna róla?

– Alig hiszem. A bolygó lakóinak jó része csempész, hóbörögő, a galaxis söpredéke.

Félbehagyta magyarázatát, töltött egy keveset a könyöke melletti kehelybe – erős frovin sör; csak az íze miatt –, és Pellaeon is hallgatásba burkolódzott. Amit a főadmirális most mondott neki, azt nyilvánvalóan magának kellett volna kikövetkeztetnie

– Hét évvel ezelőtt áttanulmányoztam az ide vágó anyagokat – folytatta Thrawn, s visszatette a kristálykelyhet az asztalra. – Érdeklődésemet az a tény keltette fel, hogy noha a bolygó betelepítése jó három évszázada megtörtént, sem a Régi Köztársaság, sem a Jedik nem törődtek vele. – Felvonta egyik kékesfekete szemöldökét. – Mit gondol, miért, kapitány?

Pellaeon eltöprengett.

– Peremvidéki világ lehet, jelentéktelen és távoli, nem érdemel figyelmet.

– Nagyon jó, kapitány! Ez volt az én első elképzelésem is... Utóbb persze ráébredtem, hogy tévúton járok. Myrkr alig százötven fényévnnyire található – közel a lázadók birtokának határához, a Régi Köztársaság területén belül.

Thrawn a kártyára pillantott.

– Nem, a válasz sokkal érdekesebb. És sokkal hasznosabb is. Pellaeon tekintete szintén a kis adathordozóra tévedt.

– Tehát ez a magyarázat lett az első megtalált darabja az ön kirakós játéknak.

Thrawn elmosolyodott.

– Nagyon jó, kapitány. Megint. Igen, Myrkr – azaz, hogy pontosabb legyek, az egyik ott őshonos állatfaj lett az a bizonyos darab. A másodikat egy világon találtam, amelyet Waylandnek hívnak... – Meglengette a kártyát. – Egy világon, melynek a koordinátáit – köszönet az Obroa-skai rendszer kíváncsi lakóinak – végre megszereztük!

– Gratulálok, uram... – Pellaeont hirtelen untatni kezdte ez a kérdezz-felelek. – Megtudhatnám, mire megy ki ez a bizonyos kirakós játék?

Thrawn újból elmosolyodott, de e mosoly láttán Pellaeon egész testében megborzongott.

– Csak egyetlen játék ér meg ennyi fáradságot – válaszolta a főadmirális. – S ez nem más, mint a lázadás teljes, visszafordíthatatlan, végső megsemmisítése.

Második fejezet

– Luke?

A hang lágy volt, ám követelődző; felcsendülte megtörte Tatuin bolygó enyhén vibráló panorámájának nyugalmát. Luke Skywalker megfordult.

Ugyancsak ismerős szempár tekintett rá.

– Üdv, Ben... – A fiatal Jedi torkából kínos lassúsággal törtek elő a szavak. – Rég láttalak.

– Így kellett történnie. – Obi-van Kenobi hangja komolyan csengett. – És attól tartok, nagyon sok időnek kell eltelnie legközelebbi találkozásunkig. Búcsúzni jöttem, Luke.

A Tatuin képe egy utolsót villant, majd eltűnt – ez valamilyen képp egyértelművé tette Luke számára, hogy álmot lát. A császári palota egyik lakosztályában alszik – és Ben Kenobival álmodik.

– Nem, nem vagyok álom – biztosította őt Ben, megválaszolva a kimondatlan kérdést. – De a kettőnket elválasztó távolság megakadályozza, hogy az ébrenlét óráiban keresselek fel. Nemsokára ez az út is lezárul előttem.

– Ne! – hallotta saját hangját Luke. – Nem hagyhatsz el minket, Ben! Szükségünk van rád!

Kenobi felvonta szemöldökét, arcán felderengett a jól ismert, öreges mosoly.

– Nincs rám szükséged többé, Luke. Már Jedi vagy, veled az Erő.

A mosoly lehervadt. Ben egy pillanatig valahová a távolba tekintett – Luke nem láthatta, hová.

– Egyébként – folytatta az öreg halkán – nem én döntöttem így. Máris túl sokáig maradtam, nem halogathatom tovább az indulást.

Emlékkép tűnt elő: Yoda halálos ágyán hever, Luke kéri, ne menjen el. *Az Erő hatalma nagy*, mondotta a Jedi-mester gyengéden. *De nem ennyire...*

– Az élet rendje, hogy múltnia kell – emlékeztette Ben. – Neked is el kell indulnod egy napon ezen az úton.

Figyelme megint elkalandozott, majd visszatért.

– Veled az Erő, Luke, s a tapasztalatok még erősebbé tesznek majd. – Tekintete megkeményedett. – De a figyelmed sosem lankadhat. A császár halott, a Sötét Oldal azonban még mindig hatalmas. Ezt soha ne feledd!

– Nem fogom – ígérte Luke.

Ben megenyhült, megint elmosolyodott.

– Ismét nagy veszedelmekkel fogsz szembenézni – intette tanítványát. – És találsz majd új szövetségeseket is – ott és akkor, amikor a legkevésbé várod.

– Új szövetségeseket... – visszhangozta Luke. – Kik lesznek? A látomás hullámmá kezdett, halványabbá vált.

– És most ég veled! – Ben mintha nem is hallotta volna a kérdést. – Szerettelek, mint a fiamat, tanítványomat és barátomat. Az Erő legyen veled, míg legközelebb találkozunk...

– Ben...!

De Obi-van Kenobi már elfordult, a látomás elhalványult... s Luke tudta, hogy az öreg eltávozott.

Egyedül maradtam suttozta. *Én vagyok az utolsó Jedi...*

Úgy rémlett, távolról hallja még Ben hangját.

– Nem az utolsó régi Jedi – hanem az első az újak közül!

Hang és kép végképp elenyészett, s Luke felébredt.

Egy ideig csak hevert. A császárváros halovány fényeit bámulta az ágya felett – e fények rázták fel kábultságából. A levertség, a megmagyarázhatatlan szomorúság azonban egész lényét betöltötte. Először nagybátyja és nagynénje, Owen és Beru veszett oda, azután Darth Vader – az igazi apja – áldozta az életét érte, s most elhagyta Ben Kenobi szelleme is...

Harmadízben árvult el élete folyamán.

Felsőhajtott, kicsúszott a takaró alól, magára öltötte tunikáját és köntösét. Lakosztályához kis konyha is tartozott – néhány perc alatt italt kevert magának. A különlegesnek számító receptet Landótól kapta, mikor legutóbb járt Coruscanton. Végül övére akasztotta fénykardját, s elindult a tetőre.

Többször, nyomatékosan tiltakozott az ellen, hogy az Új Köztársaság adminisztratív központját Coruscant-ról ide helyezték. Érvelt az ellen is, hogy a frissen alakult kormány beköltözzön a régi császári palotába. Minden, amit e hely szimbolizál, hitványság – szomorú, hogy néhányan még mindig fontosnak érzik az efféle külsőségeket.

Dacára minden ellenérzésének, azt el kellett ismernie, hogy a császári palota tetejéről pompás kilátás nyílik.

Nekitámaszkodott a derékmagas kőkorlátnak, s hagyta, hogy a hűvös szél összeborzolja haját. Noha késő éjszaka volt már, a császárvárosban egyre pezsgett az élet. Az utcák szövevényének, a járművek tömegének fényei bizarr műalkotás képzetet keltettek. A sugárutak fehér ívlámpái, a libbenők reflektorai átderengtek a városra paplanként boruló párán, mely elhalványította az épületek kontúrjait. A város végtelennek rémlett. Messze délen épp csak kivehetőek voltak a Manarai hegység hófödte csúcsai. Olykor-olykor megvillantak, fehérén, akárha a város jelzéseire válaszolnának valamely ismeretlen fényjelrendszer kódjai szerint.

Luke tekintete a hegycsúcsokon pihent, mikor húsz méterrel a háta mögött, a palotába nyíló ajtó hangtalanul feltárult.

Keze önkéntelenül a fénykard felé mozdult, majd mielőtt megragadta volna, a mozdulat félbemaradt. Érzékei megsúgták, hogy ki lépett a tetőre...

– Itt vagyok, Thripio – mondta halkán.

Hátrafordult, és megpillantotta a felé siető C-3PO bronzszínű ragyogó alakját.

– Üdvözetem, Luke gazda! – szólalt meg a droid, miközben megpróbált egy pillantást vetni a Luke kezében lévő kupába. – Borzasztóan sajnálom, hogy meg kellett zavarnom...

– Semmi baj – válaszolta Luke. – Friss levegőre vágytam, ennyi az egész.

– Biztos? – érdeklődött Thripio. – Nem mintha aggályoskodni akarnék, de...

Luke nem tudta elfojtani mosolyát. Thripio próbálkozásai, hogy egyszerre legyen segítőkész, érdeklődő és udvarias, rendre eredménytelenek maradtak. Mulatságosnak legalább mulatságos volt a dolog.

– Rossz hangulatban vagyok – mondta a robotnak, miközben visszafordult a város felé. – Összehozni egy valódi, működő kormányt – sokkal nehezebb feladat ez, mint gondoltam, bár a tanácsstagok nemigen akarják elismerni. – Tétovázott. – Ráadásul... Azt hiszem, ma éjjel elveszítettem Bent.

Thripio sokáig hallgatott.

– Ó... mindig nagyon rendes volt velem... – nyögte végül. – És Artuval is.

Luke szájához emelte a kupát, hogy elrejtse derültségét.

– Meglehetősen egyéni perspektívából szemléled az univerzumot, Thripio.

A robot zavarba jött.

– Remélem, nem bántottam meg, uram – hebegte. – Úgy értem, nem állt szándékomban...

– Nem bántottál meg – biztosította Luke. – Csupán most világitottál rá Ben utolsó leckéjének értelmére.

– Nem értem, uram.

Luke kortyolt az italból.

– A kormányok és bolygók mind nagyon fontosak, Thripio. De ha jobban megnézed, minden testület emberekből áll.

Csend telepedett közéjük.

– Más szavakkal – magyarázta Luke – egy Jedi sem vizsgálhatja a dolgokat galaktikus mércével, csak egyes embereken, vagy... – most Thripióra nézett – egyes robotokon keresztül.

– Ó, értem, már, uram! – Thripio megint megpróbált belekukkantani Luke poharába. – Bocsásson meg, uram... Megkérdezhetem, mi az, amit iszik?

– Ez? – Luke a kupára pillantott. – Lando megtanított arra, miként hangolhatom magam jobb kedvre.

– Lando? – visszhangozta Thripio. A tónust nem lehetett félreérteni. Protokollprogram ide vagy oda, a droid sosem tartotta túl sokra Landót. Első találkozásuk körülményeire való tekintettel ezen senki sem csodálkozott.

– Ó. Ha kétes eredetét figyelmen kívül hagyom, nem mondhatok mást, csak azt: igen jó – nevetett Luke. – Forró csokoládénak hívják.

– Értem, uram – húzta ki magát a robot. – Nos, akkor... ha minden rendben, azt hiszem, én mehetek is.

– Persze, Egyébként miért pont ide jöttél utánam?

– Leia hercegnő küldött, természetesen – válaszolta Thripio, kissé meglepődve a kérdésemre. – Ó mondta, hogy valami nyomasztja önt.

Luke lehajtottá fejét és elmosolyodott. Leiát hagyni kell – megtalálja a saját útját, ha majd szükséges lesz. – Lám-lám... – mormolta.

– Parancsol, uram?

Luke legyintett.

– Leia újabb Jedi-képessége mutatkozott meg, ennyi az egész. Az éjszaka közepén is ráérez a hangulatomra.

– A hercegnő igazán törődik önnel, uram – sietett kijelenteni Thripio.

– Tudom – bólintott Luke. – Csak vicceltem.

– Ó! – A droid úgy gondolta, érti már. – Akkor megmondhatom neki, hogy minden rendben?

– Persze – biccentett Luke. – És ha már arra jársz, mondd meg neki, hogy ne aggódjon miattam, inkább feküdjön vissza aludni. A holnap reggeli küzdelem úgyis elég nehéz lesz, s ha ő is kimerülten kezd neki...

– Átadom az üzenetét, uram – felelte Thripio.

– És – fűzte hozzá Luke csendesesen – mondd meg neki azt is, hogy szeretem.

– Igen, uram. Jó éjszakát. Luke gazda.

– Jó éjszakát, Thripio.

A távozó droidot nézte, s megint úrrá lett rajta a levertség. Thripio nem értheti persze – sőt az ideiglenes kormány tagjai sem. De Leia kedvéért, aki már három hónapja terhes, itt kell vesztegetnie az idejét...

Megborzongott, ám most nem az éjszakai levegő hűvöse miatt. *Ez a hely... itt túl nagy a Sötét Oldal hatalma.* Yoda megmondta még a barlangban – ott, ahol fénykardjával párbajt vívott Darth Vaderrel, aki végül átváltozott Luke-ká. Még hetekkel később is ott kísértett emlékeiben a Sötét Oldal hatalmának e megnyilvánulása és csábítása; csak jóval később értette meg, hogy Yoda így akarta rádöbenteni, mivé válhat.

Még mindig foglalkoztatta, mi történhetett abban a barlangban. Talán valami, vagy valaki a Sötét Oldalról ott élt valaha rég.

Ahogyan itt lakott nemrég a császár...

Újra megborzongott. A legörjítőbb az egészben az volt, hogy nem érzékelte a gonoszság jelenlétét a palotában. A kormány annak idején kikérte véleményét – válasza nagy súllyal esett latba annak eldöntésekor, vajon ideköltözzenek-e. Összeszorított foggal bár, de kimondta a valót: nem érzi a császár jelenlétének nyomait.

Ám hogy nem érzékeli, még nem jelenti azt, hogy a falak közt nem lappang ott a Gonosz öröksége.

Felemelte fejét. *Na, álljunk, meg!* – parancsolt magára. Mindennek az árnyoldalát látni annyi, mint meginvitálni a paranoiát. A rémképek valószínűleg Leia és a többiek miatt nyomasztják; nyugtalanító látni, hogy a folytonos háborúban edződött felkelők a békés polgári kormányra alakulás rögzött útjára lépnek. Leia természetesen sosem jött volna ide, ha bármiféle kétség támad benne.

Leia...

Luke hirtelen határozott, megnyugtatta tudatát, s kiterjesztette Jedi-érzékeit. Valahol messze, a palota felső szárnyában megérezte az álmittas Leia jelenlétét. Az övét, és a testében növekvő ikrekét.

Egy pillanat alatt részleges kapcsolatot teremtett, éppen csak érintve Leiát – remélte, hogy nem ébreszti fel –, vizsgálgatni

kezdte a még meg nem született gyermekek furcsa érzését. A Skywalker-örökség érezhető volt – mi több, gyanította, hogy hatalmas bennük az Erő.

Most végre megértette, mit jelent ez. Egyike volt azon dolgoknak, amelyekre korábban Bentől remélt választ.

De többé már nem kérdezhet tőle semmit.

Visszatartotta könnyeit, megszakította a kapcsolatot. A kupa kihűlt a kezében, akárcsak a csokoládé. Egy utolsó pillantást vetett a városra, a felhőkre; lelki szemeivel látta csupán a mögöttük ragyogó csillagokat. Mindenütt csillagok, körülöttük bolygók, rajtuk emberek. Emberek milliárdjai. Sokan még most is a fényt, a szabadságot várják – mindazt, amit az Új Köztársaság ígért nekik.

Lehunyt szemét. Erős fények és a nagy remények... *Nincs* – gondolta szomorúan –, *nincs varázspálca, amely egy intéssel mindent jobbá tehet.*

Nincs, még egy Jedi kezében sem.

Thripio kisietett a szobából, Leia Organa Solo pedig fáradt sóhajjal visszarogyott párnáira. *A fél győzelem is jobb a semminél* – idézte fel az ősi bölcsességet.

Igazában sosem értett egyet ezzel. A fél győzelem fél vereséget is jelent egyben.

Újra felsóhajtott, megérezte Luke tudatának érintését. Thripio felbukkanása könnyített valamit a lelkén – Leia remélte, hogy így lesz –, de amint a droid távozott, a rosszkedv megint hatalmába kerítette.

Persze lehet, hogy személyesen kellene odamennie. Luke neki talán elmondaná, mi nyomasztja már hetek óta.

Pocakja megmozdult, amúgy figyelmeztetőleg.

– Jól van na – suttogta, tenyerét hasára helyezve. – Minden rendben, csak aggódok Luke bácsikátok miatt.

A mozgolódás lassan abbamaradt. Leia felkapott egy félig telt poharat az éjjeliszekrényről, egy hajtásra kiitta tartalmát, közben igyekezett fegyelmezni vonásait. A langyos tej nem tar-